

[Skjerbæk.]

frit over for Forslag, der maatte fremkomme om lignende Foranstaltninger i et følgende Finansaar. Jeg ønsker at udtale, at vi fra vor Side naturligvis ikke med vor Tilslutning til det foreliggende Forslag vil have bundet os til, hvad der maatte komme senere.

Ogsaa Spørgsmaalet om, hvordan Kasserne placerer deres Formue, vil jeg gerne berøre. Vi har i Udvalgsbetænkningen givet Udtryk for, at vi er enige med Arbejdsdirektøren, naar han henstiller til Kasserne at anbringe de Midler, som de er i Stand til at anbringe paa den Maade, i Obligationer o. lign., og jeg vil gerne med disse Ord understrege det ønskelige i en saadan Anbringelse, baade for at skaffe Kasserne større Renteindtægt, men ogsaa for derigennem at støtte Obligationsmarkedet — det kan nok trænge til Støtte i Øjeblikket.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at man stemmer for de to Regeringsforslag, medens vi maa stemme imod det tredje Lovforslag.

Jeg skal slutte med at sige, at det kan nok synes, som om der her kræves yderligere Understøttelser til de Personer, som bliver arbejdsløse; jeg mener imidlertid ikke, man er gaaet ud over, hvad der er rimeligt under de foreliggende Forhold. Men jeg siger her, at bedre var det, om der kunde sættes kraftigt ind paa en aktiv Politik over for Arbejdsløsheden, saaledes at Tallet paa de arbejdsløse blev formindsket i Stedet for forøget. Det er dér, det afgørende Problem ligger. Kan vi ikke skaffe saadanne Forhold, at de allerfleste af vore Arbejdere kan komme i Arbejde, saa forslaar Arbejdsløshedsunderstøttelserne ikke, og saa maa vi før eller senere revidere de Anskuelse, vi i Øjeblikket har med Hensyn til, hvad vi kan yde dem, der bliver arbejdsløse.

Rager: Jeg skal anbefale at følge Udvalgsflertallet, saaledes som det har givet sin Stilling til Kende i den foreliggende Betænkning.

Ud over dette vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær. Det ærede Medlem sagde, at det var tvivlsomt, om vi i Længden kunde holde Levestandarden oppe her i Landet. Allerede i mine Udtalelser ved første Behandling gav jeg til Kende, at der eventuelt her kunde blive et Problem. Jeg vil heller ikke benægte, at Spørgsmaalet om dette Problems Løsning nærmer sig og der kommer det Øjeblik, da Rigsdagen

er nødt til at tage Konsekvensen af, at vi muligt ikke kan opretholde vor Levestandard. Men jeg vil gerne direkte spørge det ærede Medlem: Er det Mening, at det ærede Medlem vil gaa ind for, at vi begynder med at skære Levestandarden ned for de arbejdsløse? Jeg vil sige, at dette Spørgsmaal lyder jo næsten humoristisk, fordi jeg anvender Ordet Levestandard om de arbejdsløse. Det er kun, fordi det vel er i Overensstemmelse med almindelig Sprogbrug, at jeg siger det, for man kan vel egentlig ikke tale om en Levestandard i Forbindelse med den sikkert kummerlige Tilværelse, som de arbejdsløse maa føre.

Derfor vil jeg gerne direkte spørge det ærede Medlem: Er det det ærede Medlems Mening, at der skal begyndes kraftigst dér? De arbejdsløses Understøttelse er hidtil ikke blevet forhøjet, til Trods for at Leveomkostningerne er steget, til Trods for at vi her i Rigsdagen har vedtaget Love til Støtte for andre Erhverv, som har paaført de arbejdsløse større Udgifter. De arbejdsløses Mulighed for at imødegaa Dyrtiden ved Hjælp af de Tillæg, her gives, er ikke stor, og derfor forekommer det mig, at den Betragtning, det ærede Medlem anlægger her, maa opfordre mig til at stille dette Spørgsmaal og bede om et klart Svar derpaa: Er det det ærede Medlems Mening, at man skal begynde med de arbejdsløse?

Det ærede Medlems forskellige Udtalelser faar mig til at formulere endnu et Spørgsmaal til det ærede Medlem: Vil det ærede Medlem være med til at tage Ansvar for Arbejdsløshedskassernes Ophævelse, eller vil det ærede Medlem være med til at gøre det muligt for dem, efter at de har gennemlevet de for Arbejdsløshedskasserne usædvanlig vanskelige Kriseaar fra 1932 til 1937, ogsaa at komme igennem de nye Vanskeligheder, som Forholdene udefra har skabt? Lad mig til Hjælp for det ærede Medlem, naar han skal besvare dette Spørgsmaal, nævne, at i Henhold til de Oplysninger, vi har faaet i Udvalget gennem Arbejdsdirektørens Beretning, som er delt ud til Medlemmerne — denne Beretning er for øvrigt ogsaa tilgængelig paa anden Maade, saa selv om den ikke er optrykt, kan jeg godt omtale den her —, har Medlemmerne i det foregaaende Aar, 1938—39, selv til Arbejdsløshedsunderstøttelse ydet 46 Mill. Kr., medens det offentlige Tilskud var 34 Mill. Kr. og Arbejdsløshedsfondens 10 Mill. Kr.

Altsaa, Medlemmerne ydede 46 Mill. Kr. Er det det ærede Medlems Mening, at det danske Samfund skulde stille sig saaledes, at det sagde: Lad os hellere risikere,